

עבודותיו של וולרשטיין מתאפיינות בדרך הסתכלות שונה בעלת מאפיינים ייחודיים. הוא מצלם, חוקר ומגדיל צילומים של אובייקטים יומיומיים ופשוטים, כמו הירקות שהוא מציג בתערוכה זו. הוא יוצר עולם דימויים מפתיע המדמה גוף אנושי וגורם לפליאה ועניין ביופי החבוי בכל הדברים הקטנים בחיינו. וולרשטיין מנתק את הירקות מסביבתם הטבעית ועל ידי כך יוצר מציאות חדשה. ההתבוננות המחודשת באובייקטים והצגתם בהקשר חדש, מעצימים את הדימוי המצולם ומעניקים לו משמעויות חדשות ומפתיעות. הקפאת רגע ההסתכלות וההתבוננות המחודשת, מבטאים אסתטיקה חבויה, נסתרת. פעולת ההקפאה של האובייקטים המצולמים, היא מעין וריאציה על הז'אנר הידוע בתולדות האמנות של הטבע הדומם. וולרשטיין מטעין את הז'אנר הציורי בנוסח צילומי עכשווי ומעניק לו אינטרפרטציה אישית.

וולרשטיין מפליא להתבונן בצורה מעמיקה בירקות. החיפוש אחר דינאמיקה צורנית ונקודות מבט מקוריות, מעצים ומחדד תחושות ורגשות. הוא מפיח חיים בירקות, תוך הפעלת דמיונו של הצופה. כוחו של הצילום טמון בהבניית המציאות האסתטית והיופי הנוצרים מעבר לבנאלי. העצמת היופי של ירקות בסיסיים, שהם לא אקזוטיים במהותם, מבטאת תשוקה עזה ואהבה גדולה לחיים. ההתקרבות המקסימלית מבליטה את שטח הפנים של הירק, המרקם והטקסטורה שלו. הצילום מקרוב בודק את אפשרויות המבט, ומקנה לאובייקט המצולם מצע אסתטי, מפתיע, חדש ומוחשי. הוא חודר לעומק, עד כדי כך שנוצרת תחושה של גוף חי, מעין מרקם אורגני. קליפת הירק כמעטפת מגוננת, המגדירה חלל פנימי וגם מפרידה אותו מן החוץ, מקבילה מבחינה זו לעור האנושי.

השימוש במדיום הצילום החושפני והישיר, והחיפוש אחר האסתטיקה החבויה, דומים לטכניקה שבה השתמש הצלם האמריקאי החשוב אדוארד ווסטון.^[1] זהו צילום טבעי, פשוט ואלמנטרי, תוך שימת דגש על המורכבות של הצורה והאובייקט. ווסטון ידוע בסדרות הביומורפיות שלו שהפכו לקלאסיקה, ביניהן סדרת הקונכיות, הירקות והפירות. הפשטות הקיצונית של הצורות, הפריים הגדול והאובייקטים המנותקים מהקשרם הטבעי, העבירו תחושת תלישות והשהייה. המיזוג שבין הפשטה וריאליזם הדגיש את הדו-משמעות של הצורות השונות ויצר תחושה חזקה של מיניות אנושית.

התצלומים המוצגים כאן, מחזקים את השאלה החשובה: האם הדבר שאנו רואים הוא אכן הדבר עצמו או האם זהו מסמן המהווה ייצוג של דבר אחר? מושג הסימולאקרה^[2] המהווה חלק מהותי בשיח הפוסטמודרני ומשמש כאמצעי ביטוי ביקורתי לתיאור המציאות, ככזו שהופר היחס בינה לבין ייצוגיה, אינו תופס במקרה של וולרשטיין. המתבונן בצילומים יזהה פרטים של צבע, מרקם, קווי מתאר, אולם יהיה לו קשה לפענחם בהתבוננות ראשונית באופן מדויק. התבוננות מעמיקה יותר, תזהה פרטים אמיתיים. תצלומי הירקות מקפלים לתוכם ייצוגים של יופי ופיתוי, קומפוזיציות שנעות על חבל דק בין זיוף לחושניות ויופי אותנטיים.

הקומפוזיציות היפהפיות הנקלטות דרך העדשה, מבטאות שפת צילום ייחודית. בהתבוננות מקרוב מתגלה רגישותו הרבה למבנה הצורני ושליטתו הטכנית באופן הצילום. ניכר חיפוש אחר אסתטיקה ויופי שהוא אינו בולט לעין. בהסתכלות על אובייקטים כביכול טריוויאליים, מנסה וולרשטיין לחפש אחר הפאן האנושי. הוא מגלה יופי אנושי קסום שאי אפשר לתאר, אלא בלכידתו בעין המצלמה. רגע הצילום מנציח את רגעייתם והופך אותם לאל-זמניים.

העבודות מתכתבות גם עם תצלומיו של הצלם הספרדי חמה מדוז^[3] מבחינת הסתכלות והתבוננות באובייקטים וחיפוש אחר משמעות אחרת. בזמן שמדוז מנסה למצוא מימד נוסף והאובייקט מקבל פאן אחר, וולרשטיין, איננו עושה שום מניפולציה, או פעולה מלאכותית אחרת על האובייקט.

וולרשטיין מבקש בעבודותיו להימנע מן ההתבוננות השגרתית והאוטומטית ולנסות להתבונן באופן הפותח אפשרויות ומעלה שאלות על מהות הקיום. ההתבוננות בעבודותיו דורשת השהייה שתאפשר חשיפה הדרגתית הן של המשמעויות השונות והן של הרבדים השונים שלהן.

הערות:

^[1] Edward Henry Weston (1886-1958) היה בין מקימי קבוצת F-64 שמשמעותה: הצמצם הקטן ביותר המאפשר השגת עושר פרטים וחדות מקסימליים, תוך שמירת מרחק מינימלי מהאובייקט המצולם.

^[2] סימולאקרה היא מושג שנגזר מהמילה הלטינית simulare שמשמעותה דמיון, הקבלה.

^[3] חוזה מריה רודריגז Madoz (נולד ב-1958), המפורסם יותר בשם Chema Madoz, ידוע בעיקר בזכות התצלומים הסוריאליסטיים השחורים-לבנים שלו.

דימה וולרשטיין | י.ר.ק.

חוצרת: גלית סמל

www.dima-val.com | dima.val@gmail.com | 052-2891372

בית האמנים ע"ש יוסף זריצקי, תל אביב, רח' אלחריזי 9, 64244. טל' 03-5246685
ימים ב'-ה' 10:00-13:00, 17:00-19:00; יום ו' 10:00-13:00; שבת 11:00-14:00
The Artists' House, Tel Aviv, 9 Alcharizi St., 64244. Tel. 972-3-5246685

www.artisthouse.co.il